

BIC, NIVÎSKAR Û XWENDEVAN

Dema ez vegeriyam cihê civînê, her kes ciddî xuya dikir.

Min yekser ferq kir ku tenê jina di odeyê de xwe kom kiribû. Wê hemû pencereyên ku li dûmena xweş dinêrîn girtibûn, hema wek rahîbeyekê, her çend kincên wê pêşeyeke giyanî ya bi tevahî cuda nîşan didan.

Ev rastkirin alîkariya axaftinê kir.

Bala min rasterast çû ser mêran.

Ew eşkere bi fikar bûn. Ditirsiyan ku desthilatdariya girêdayî navê wezîfeyê yê li ser deriyên wan nivîsandî winda bikin. Tenê ev yek gelek tişt li ser şîyanên wan eşkere dikir.

Ew karmend bûn.

Êdî hema kes vê bi bîr nayne.

Ew ne xwedî bûn.

Min bi pêşgotineke kurt û çavdêriyeke sade dest pê kir.

Dema mêrek an jinek bi amûrên paqijiyê dikeve odeyekê, her kes yekser ferq dike ka gezik nû ye an na, ji ber ku gezikeye nû dengê cuda dide.

Wan çavên xwe berdan min.

Fransiya min a dibistanê alîkarî kir, her çend salên axaftina bi zimanên din carinan bandor li bilêvkirinê dikir.

Ez bişîrîm.

Paşê min rave kir ku Bing nivîsa min kiribû xaleke referansê, ew xistibû nav lêgerînên girêdayî Gillette û hiştibû ku analîstên Wall Streetê pê bibişirin û li ser bifikirin. Google, ji aliyê din ve, ew tenê wek hebûneke bi bandoreke kêr di nav

ekosîstema xwe ya webê de dîtibû. Û Yandex li Rûsyayê, ew bi rastî bi tevahî ji girîngiyê derxistibû.

Lê dîsa jî ez li wir bûm.

Li bajarê xwe yê zayînê rawestiyayî.

Bi tevahiya lijneya BIC France li ber deriyê mala min.

Bi hevaltiya Chanel, ku tenê nirxa zêdekirî ya rastîn a civînê ma.

Ez hêj tenê nivîskarek bûm.

Ji her demê bêtir, min hêza vegotinê fêhm kir. Hebûn ji xwedîbûnê balkêştir dibû.

Û mirov hêj çavkaniya yekem a her şîrketê bûn. Çareseriya zîrek qet ne ew bû ku kesek bê şandin malê. Çareseriya zîrek ew bû ku tişt bi ramanan werin guhertin. Ev tam ew e ku jin bi mêran re dikin, ji kêliya ku ew çêdibin.

Berî ku ez biçim, min çenteyê xwe yê kar vekir. Dema ku min xwe amade dikir ku xatir bixwazim, min pakêteke girtî danî ser maseyê. Di hundir de deh pêûs hebûn. Min ji wan xwest ku heta ez neçûbim wê venekin.

Chanel ber bi min ve zivirî. «Hûn diçin ku derê?»

Ez bişirîm. «Ez diçim ku çîrokekê binivîsim û cîhana mirovan biguherînim. Di dawiyê de ez dizanim ew çawa tê kirin. Cudahiya tenê ev e ku tiştê ku ez bi nivîsandina xwe pêşniyar dikim her tim çêtir e.»

Piştî ku ez çûm, wan pakêt vekir. Di hundir de wan navek dît ku li ser her pêûsê hatibû çapkirin: BICGILLETTENARRATIVE.

Ew di civîneke sade de çêbûbû. Û wek gelek tiştên sade, ew bû tiştêkî ku nayê jibîrkin.

Ferdinando